

mand, slet ikke ramme, hvad der er Spørgsmaal om. Det anføres, at der er Spørgsmaal om en vis Sum til Udførelsen af Arbejderne ved Theaterbygningen i Genhold til Loven af 18de Juni 1870, og herved fremtræder der da to Spørgsmaal. Det ene er: Hvad forstaaes der ved Theaterbygningen, og det andet er: Hvorvidt er Summen bleven overskredet, hvilket Spørgsmaal fremkommer, naar man først er kommen paa det Nene med, hvad der forstaaes ved Theaterbygningen. Dette tror jeg er forstaaeligt. Jeg vil nu tage det sidste Spørgsmaal først, og jeg siger da, at det, selv om man vil forstaa Begrebet „Theaterbygning“ saaledes, som jeg paa- staar, at det alene kan forstaaes, og som det har været opfattet overalt, hvor der har været Leilighed til at tage dette Spørgsmaal under Overveelse, er ganske vist, at en Overskrivelse har fundet Sted. Der er kun derved at bemærke, at, om man end nok saa meget har kunnet ønske — og dette gjælder i Sandhed Ministeren ikke mindre end Folkethinget — at der ikke maatte komme nogen Overskrivelse, er det Noget, man ikke har kunnet være Herre over, og man kunde, da man i 1871—72 satte det første Spadestik til det nye Theaters Grund i Torden, ikke forudsæ, hvilke Vanskeligheder der skulde følge efter, for at blive indenfor den bevilgede Sum. Dette er Noget, hvorom der ikke kan strides, her kan ingen Uenighed være; men der maa være andre Følelser eller Ønsker, som man i Anledning af dette Spørgsmaal slutter sig til for at faae en Uenighed frem. Der kunde da her blive Spørgsmaal om, hvad der er en billig Fremgangsmaade imod den daværende Minister, og om det er Hensyn af denne Art, der her bør tages, eller om der er andre Hensyn, som bør have Fortrinet; men herpaa kan eller vil jeg ikke influere; jeg maa overlade til Thingets bedste og hensynsfuldeste Skjøn at træffe en Afgjørelse derom. Derimod er der det andet Spørgsmaal, som kan tages under Behandling, nemlig hvad man forstaar ved Begrebet „Theaterbygning“. Jeg paa- staar da, at det tydelig viser sig, at baade Finantsudvalget af 1871—72 og de følgende Finantsudvalg meget godt have indset, at man ikke til Begrebet „Theaterbygning“ kan hense alle Udbyret af Theatret. Derom er det, at Spørgsmaalet drier sig, og nu siger jeg, at man, naar man, for at Overskrivelsen kan komme til at se tilstrækkelig storartet ud, ikke alene opfører de 165,000 Rd., men naaer op til et Beløb af 250,000 Rd., faaer dette ud ved at tage til Hjælp det meget store Beløb, der er medgaaet til Anstæffelse af hele det indre Udstyr, saasom Møbler, Inventarium i forskellig Retning, Dekorationsgjenstande osv., for ikke at tale om den mistede Indtægt i de første 6 Uger. Dette kan ikke være rigtigt, og det har aldrig til nogen Tid været taget med under Begrebet „Theaterbygning“. I denne Retning er det et afgjø-

rende Bevis, at man i sin Tid har faaet forelagt først Overflaget, dernæst Kontrakten i sine Hovedpunkter, og senere selve Kontrakten, og dette, at der, som den ærede Ordfører siger, har været uforudseelige Udgifter opførte, kommer ikke Sagen ved. Det er ganske vist, at det, selv om man ansøgte den nøiagtige Sum i Kontrakten for det Arbejde, der skulde udføres, dog var rimeligt at tage en vis Tillegssum med, som man paa Grund af Prisforhøielse maatte antage vilde medgaa; men dette betyder ikke, at man kan lægge ganske andre Ting ind i Kontrakten end dem, der isølge den skulde udføres. Jeg paa- staar derfor, at man, dersom andre Anstæffelser have været gjældende i Udvalget, og man ved at se Kontrakten fandt, at den ikke indbefattede Udstyr i Retning af Dekoration, Møblement osv., skulde have sagt, at der manglede de og de Ting, Mangt og Meget i forskjellig Retning; men derom var der slet ikke Tale, fordi Ingen den Gang troede, at dette skulde regnes med under Begrebet „Theaterbygning“.

Ansvar: Det synes næsten, at vi skulle komme til en Gjentagelse af vor Debat forleden. Jeg skal forsøge for mit Bedkommende at holde mig udelukkende til det foreliggende Spørgsmaal. Jeg har været Deltager i Forslaget om at ned- sætte et Udvalg til Underjøgelse af Sagen angaaende Marmorkirkens Salg, fordi jeg ikke som den ærede Rigsdagsmand for Kjøbenhavns 1ste Valgkreds (Kjæmpestad) kan bedømme denne Sag i saa kort Tid som et Kvarter. Jeg kan kun se, at Ministeren har havt Bemyndigelse til at sælge Marmorkirken og den dertil hørende Plads, og derved forstaar man i Almindelighed at sælge den for et Pengebeløb. Den er nu solgt for et Pengebeløb + en Kirke, som indtager en ganske eien- dommelig Stilling. Naar man kan sælge den derfor, maatte man ogsaa kunne sælge den for en Landeieendom eller hvilken som helst anden Gjenstand. Det er dette Forhold, som jeg ikke har følt mig istand til at bedømme, og hvorfor jeg har kunnet været med til at henvise Sagen til et Udvalg, i hvilket jeg navnlig tænker mig Thingets juridiske Kræfter repræsenterede, hvad de ikke ere i Finantsudvalget. Derimod har jeg ikke kunnet deltage i Henvisningen af den anden Sag til det samme Udvalg, fordi min Grund til at være med til at gjøre det Forslag, som Mindretallet i Finantsudvalget har gjort, var den, at jeg frygtede for, at et Udvalg, nedsat i dette Dieblift og af Thinget, saaledes som det nu er, ikke vilde kunne stænke denne Sag en saa objektiv Behandling, som jeg maatte ønske. Jeg frygtede for, at denne Behandling umulig vilde kunne undgaa at blive paavirket af de Bevægelser, der i Diebliffet ere tilstede. Derimod mente jeg, at, naar Sagen kom til at ligge for, belyst objektivt og libensfabeløst af Statsrevisionen, vilde den ligge for paa en